

Θηλ. ἡ ἔχουσα τὰ κέρατα περίπου ὀριζόντια ἢ τὸ ἐν διευθυνόμενον πρὸς τὰ ἄνω καὶ τὸ ἄλλο πρὸς τὰ κάτω, ἐπὶ αἰγός. Συνών. *ζερβοκέρης*.

άνεμοκεφαλιά ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άνεμοκέφαλος*.

Ἀνεμοκαυκαλιά, ὁ ἰδ.: *Ἦκαμα μὲν άνεμοκεφαλιά κ' εἶμαι ἱὰ νὰ πεθάνω (ἱὰ = γυί).*

άνεμοκεφαλιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνεμοκέφαλις*.

Ἀνεμοκαυκαλίζω, ὁ ἰδ.: *Ἀδὺς νὰ σάξῃ άνεμοκεφαλιάζει μέρα δὴν ἡμέρα. Ἐνεμοκεφάλιασεν ἐντὴ ἡ κοπέλλα ποῦ ἴον ἡ ἄκρια τοῦ γυνῶσις. Ἀνεμοκεφαλιασμένο παιδί ἀπὸ φτό κί ὅξω δὲν ἔχει κί ἄλλο.*

άνεμοκεφαλιάρις ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνεμοκέφαλις*.

Ἀνεμοκαύκαλος: *Δὲν ἀκούει, εἶν' άνεμοκεφαλιάρις. Τί βοροῦμε νὰ κάμωμε σὰ βλέξωμε μ' άνεμοκεφαλιάριοι!*

άνεμοκεφαλίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *άνεμοκέφαλος*.

Ἀνεμοκαυκαλίζω, ὁ ἰδ.: *Πῶς άνεμοκεφάλιασεν ἀντὴ ἡ κόρη ποῦ ἴτον ἡ ἄκρια τοῦ γυνῶσις!*

άνεμοκέφαλος ἐπίθ. Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *κεφαλή* ἢ *κεφάλι*.

1) *Ἀνεμοκαύκαλος*, ὁ ἰδ., ἔνθ' άν.: *Δὲν τὸν ἀφίνετε κ' ἐντὸ δὸν άνεμοκέφαλο νὰ χτυπᾷ τὴ γεφελή δον, μόνο κάθεστε καὶ μιλεῖτε τον, ἀφοῦ χίλια δνὸ νὰ τοῦ λέτε δὲ διάνοννε τόπο!* Ἀπύρανθ. *Κωπέλλι άνεμοκέφαλο αὐτόθ.* *Ἐὼ τοῦ τό πα το' άνεμοκέφαλης, μὰ δὲν ἤθελε αὐτόθ.*

2) Δύστροπος, ἐπὶ ζῳφου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἦτηρα νὰ μονάρι κ' εἶν' άνεμοκέφαλο καὶ τὸ δονλιῶ πῶς θὰ μὸν δόσση κάμμιὰ κλοισὰ νὰ μ' ἀφήσῃ 'ς τὸ δόπο (δονλιῶ = φοβοῦμαι). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνάποδος Α 5.*

άνεμοκλάδι τό, Λεξ. Ἐλευθεροῦδ. Βλαστ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *κλαδί*.

Τὸ φυτὸν *άνεμογλέντι*, ὁ ἰδ.

***άνεμοκλώστινος** ἐπίθ. *άνεμοκλώστινος* Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *κλωστή*. Περί τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ρ εἰς τὸν τύπ. *άνεμοκλώστινος* ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 87.

Ὁ πλεγμένος ἐκ λεπτῶν νημάτων: Ἀσμ.

Ἀνεμοκλώστινον κλουβὶν νὰ κάμω νὰ σοῦ πέρνω νὰ βάλης τὴν ἀάτην μας, ὥστε νὰ τὴν χνοορίζω (γνωρίζω).

άνεμόκολος ὁ, Ἰθάκ. Πελοπν. (Γορτυν. Κλουτσιοχ.) Λακων. Λάστ. Μάν. Μεσσ.) — Λεξ. Αἰν. *άνιμόκονλους* Στερελλ. (Λεπεν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνέμη* καὶ *κόλος*.

Ἡ ξυλίνη ἢ λιθίνη βάσις, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ἡ *άνέμη* (ἰδ. λ.) Συνών. *άνεμόποδας*, *άνεμόσταλος*, *άνεμόσταμο*, *άνεμοστάτης*.

***άνεμοκορακιάζω**, μέσ. *άνεμοκορακιάζομαι* Νάξ. (Σαγκρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνεμος* καὶ τοῦ ρ. *κορακιάζω*.

1) Διασκορπίζομαι (οἶονεὶ πηγαίνω εἰς τὸν άνεμον, μὲ παίρνει ὁ άνεμος) Νάξ.: *Σὰν ἀκούσανε τὴν ταραχὴ άνεμοκορακιστήκανε.* 2) Φιλονικῶ ζωηρῶς, διαπληκτίζομαι Νάξ. (Σαγκρ.): *Ἐνεμοκορακιστήκανε μέσ' 'ς τὴν δλάτσα (πλατεῖα).*

άνεμοκορακίζω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνεμος* καὶ τοῦ ρ. *κορακίζω*.

1) Σκορπίζω: *Μὴ πὰς ν' άνεμοκορακίσῃς τὰ πρόβατα ποῦ ναι σταλισμένα. Ἐνεμοκορακίστηκε ἡ φαμελιὰ (διεσπάρησαν τὰ μέλη της). Ἀνεμοκορακισμένος εἶν' ὁ κόσμος ἔπουνέσ' 'ς τὸ χωριὸ μὲ τὴ φτώχεια, ἐσηκώθησαν οἱ ἴρημοι καὶ φύασι.* 2) Σπαταλῶ: *Μὴ δ' άνεμοκορακίζῃς, παιδί μου, τὸ τίσιτά σου, ὅδε τῶχης, ποῦ δὲ θὰ σοῦ λείβγεται ποτές. Ἐνεμοκορακισὰ το 'ὦ τὸ ἔννημά μου κί ὅ,τι νὰ σωθῇ δὲν ἡξέρω εἶδα θὰ κάνωμε!*

άνεμόκορμος ὁ, Κύθηρ. Σίφν.

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνέμη* καὶ *κορμός*.

Ὁ κάθετος ἄξων, περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται ἡ *άνέμη* (ἰδ. λ.) Συνών. *άνεμόξυλο*, *άνεμόποδας*, *άνεμόρ-οαβδο*, *άνεμόσταλος*, *άνεμόστιυλος*.

***άνεμοκορδαλλός**, *άνεμοκορδαλλός* Ἰων. (Κρήν.) *άνεμοσκορδαλλός* Ἰων. (Κρήν.) Χίος

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *κορδαλλός*.

Εἶδος καρδαλλοῦ μικροῦ. Πβ. *άνεμο-*.

άνεμοκούνιν τό, Πόντ. (Κερασ.) *άνεμοκούνι* Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. *άνεμοκούν'* Πόντ. (Κοτύωρ.) *ἀλιμεκούν'* Πόντ. (Ἀμισ.) *ἀλιμᾶκούνι* Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *κουνίιν*.

Λίκνον μετέωρον, κρεμαστόν. Συνών. *άνεμόκουνια* 1.

άνεμόκουνια ἡ, Α. Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Ση-λυβρ. κ. ἄ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. *άνεμοκούνια* Ρόδ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. *άνεμόκουνια* Μακεδ. (Θεσσαλον.) Σχιάθ. — Λεξ. Πρω. *άνιμόκ'να* Θράκ. (Σουφλ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνεμος* καὶ *κούνια*.

Ἀνεμοκούνιν, ὁ ἰδ., ἔνθ' άν.: Παροιμ. *Ὅποιος θέλει νὰ κουνιστῇ κάνει άνεμόκουνια (ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ κατορθώσῃ τι μηχανᾷται τὰ κατάλληλα μέσα) Σωζόπ.*

άνεμοκουνῶ Λεξ. Δημητρ. *άνιμονκ'νῶ* Ἦπ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνεμος* καὶ τοῦ ρ. *κουνῶ*, δι' ὁ ἰδ. *κινῶ*.

Κινῶ, συγκλονίζω ἔνθ' άν.: *Δὲν μπαίνω 'ς τ' ἀμιάξ', γιατί μ' ἀνιμονκ'νάει Ἦπ.* Συνών. *ἀεροκουνῶ*, *ἀεροτινάζω*, *άνεμοτινάζω*.

***άνεμοκρουγμένος** ἐπίθ. *άνιμονκρουγμένους* Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνεμος* καὶ τοῦ *κρουγμένος* μετοχ. τοῦ ρ. *κρούω*.

Ὁ προσβληθεὶς ὑπὸ ἐλαφρᾶς ἡμιπληγίας (αὕτη νομίζεται ὡς ἔξ ἐπηρείας δαιμονικῆς προερχομένη, διότι *άνεμος* = διάβολος). Συνών. **άνεμοπαρμένος*.

άνεμοκυκλίδια τά, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *άνεμοκύκλιδα* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. *άνέμη* καὶ *κυκλίδι*.

Τὸ ταλασιουργικὸν ὄργανον *άνέμη* καὶ τὰ συναφῇ πρὸς αὐτὸ *άνεμόποδας*, *ἄδραχτος* καὶ *θρομύλι*: *Δότε μου τ' άνεμοκύκλιδά σας νὰ καλαμοκαννιάσω μὲ ὕχεά στημονάκι. Νὰ φέρω τ' άνεμοκυκλίδια ν' άνεμοκυκλίσω τὸ φάδι.*

άνεμοκυκλίζω (I) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *άνέμη* καὶ τοῦ ρ. *κυκλίζω*.

Περιστρέφω τὴν *άνέμη* ἐκτυλίσσω τὸ ἐπ' αὐτῆς νῆμα μεταφέρων αὐτὸ εἰς τὰ καλάμια ἢ τὰ μασούρια: *Πάμε ν' άνεμοκυκλίσωμε 'ς τὴν άνέμη τὸ λινάρι - τὸ μαλλί κττ. Ἀνεμοκύκλισε τὸ φάδι. Ἀνεμοκυκλισμένο τὸ 'χομε τὸ φάδι.*

